La d
tat d
clostr

uali-

els

idis

83

Aquest llibre s'ha imprès amb paper ecològic procedent de boscos i plantacions certificades amb els estàndards FSC® (Forest Stewardship Council®)

Primera edició: octubre de 2026

© dels poemes: Salvador Macip
Drets negociats a través d'Asterisc Agents
© del postfaci: Jaume Creus i del Castillo
© d'aquesta edició: Editorial Fonoll
© de les fotos: Àlex Esmerats

EDITORIAL FONOLL
Espai Lo Cub · C/ Major, 13 2n, 25430 Juneda
www.editorialfonoll.cat

Correcció lingüística:
Laura G. Ortensi
Disseny gràfic:
Francesc Gelonch i Bosch
Maquetació:
Adriana Martínez Vila-Abadal
Impressió:
DC Plus Serveis Editorials

ISBN: 978-84-10220-53-9
Dipòsit legal: L 750-2026

Queda rigorosament prohibida, sense l'autorització dels titulars del copyright*, la reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol procediment, inclosos la reprografia i el tractament informàtic.*

La dualitat dels clostridis

SALVADOR MACIP

Fotografies d'Àlex Esmerats

Juneda, 2026

FONOLL

En la llum, la paradoxa i la claror,
la donació i el desafiament,
la conciliació i l'antítesi,
l'ona i el corpuscle.

David Jou
Joc d'ombres

Justificació

***Clostridi**. m. [BI] Bacteri grampositiu del gènere Clostridium, de la família de les bacil·làcies, en forma de bastonet, immòbil o dotat de flagels i estrictament anaeròbic.*

Sota la terra o dins nostre, els clostridis viuen sense respirar. S'amaguen. Fugen de la llum per existir a l'ombra. Ens podreixen i ens alimenten. Un microorganisme cent cops més petit que l'amplada d'un cabell pot enterrar-nos i arrossegar-nos cap al seu món mancat d'oxigen. O compartir amb nosaltres una feliç vida sense rellevància. Són els primers a donar-nos la benvinguda quan aterrem al món travessant un túnel ple d'epitelis colonitzats. I poden ser els qui ens n'acomiadin amb regals enverinats que semblen extrets d'altres temps (tètanus, botulisme, necrosi).

La dualitat dels clostridis és un mirall de les pròpies inconsistències. Llum i foscor. Bé i mal. Cel i infern. Abundància i misèria. Són tan simples com nosaltres som complexos i som capaços d'extrems similarment caòtics i bells. Són part de la terra i són part de la carn. Per això, havien de ser els protagonistes invisibles d'uns textos

sobre la mort silenciosa a l'exili, l'amor al record de l'inici del viatge, l'existència en el buit i la lenta descomposició interior de l'arbre sense arrels. Perquè ells eren aquí abans que nosaltres i encara hi seran quan marxem.

I. Marxar

Avui tinc molta feina a fer:
a fons he de matar tota memòria,
i fer que l'ànima es torni de pedra,
i aprendre a viure de bell nou.

Ana Akhmàtova

La sentència

L'emigrant (I)

He d'escriure el diccionari
que permeti als altres desxifrar-me,
compilar-me una gramàtica
mai normalitzada
i llistar tots els sinònims
que em fan viure.
No puc fixar una normativa
quan tot es mou.

M'he allunyat teixint un espiral
que desitjava que em portés
de nou
a la casella de sortida
i quan retorno, convidat,
al moll on era l'hoste
amarro el bot amb nusos fràgils
i el mar em parla
en un llenguatge inabastable.
I un capvespre de silencis
és el millor dels torsimanys.

Retaules d'amors perduts

Vull reviure aquell moment
quan l'únic pla possible
era trobar la cala
on dur la dona que estimava
i seure a veure-li la pell
enfosquir-se a poc a poc.

I comptar cada raig que s'empassava,
delerosa d'aventures,
abans de mudar en esposa
i, després, en mare.

I beure la llum taronja del captard
per ser jo també mar i ona i sal
i adherir-me als seus cabells humits.
I mandrejar fins que el sol fugís,
i estirar-nos sota un cel
ple d'universos morts
que no arribaríem a conèixer.

I disfressar-me de peix
per poder-li mossegar els dits dels peus.

I, arribada l'hora, excel·lir en el joc
de femelles i mascles bords
i obrir-me en canal per deixar que sortissin
totes les bèsties que m'habitaven,
i que ella decapitava,
una a una,
amb un gest hàbil de l'espasa.

Al final
la sorra està deserta
i el camí que mena al mar
es podreix, abandonat.

Navegues amb els ulls tancats
i els somnis et passen de llarg.

L'emigrant (II): En trànsit

I

El soliloqui d'un passatger,
sempre en trànsit,
que arrossega una maleta
entapissada de la pols
de mil viatges cap enlloc.

Visc la lletania
de pròlegs i epílegs mai llegits
i se'm trenquen les ces
i se'm geminen les eles
i les arrels em són un punt volat
que no ha trobat encara
un lloc per aterrar.